Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

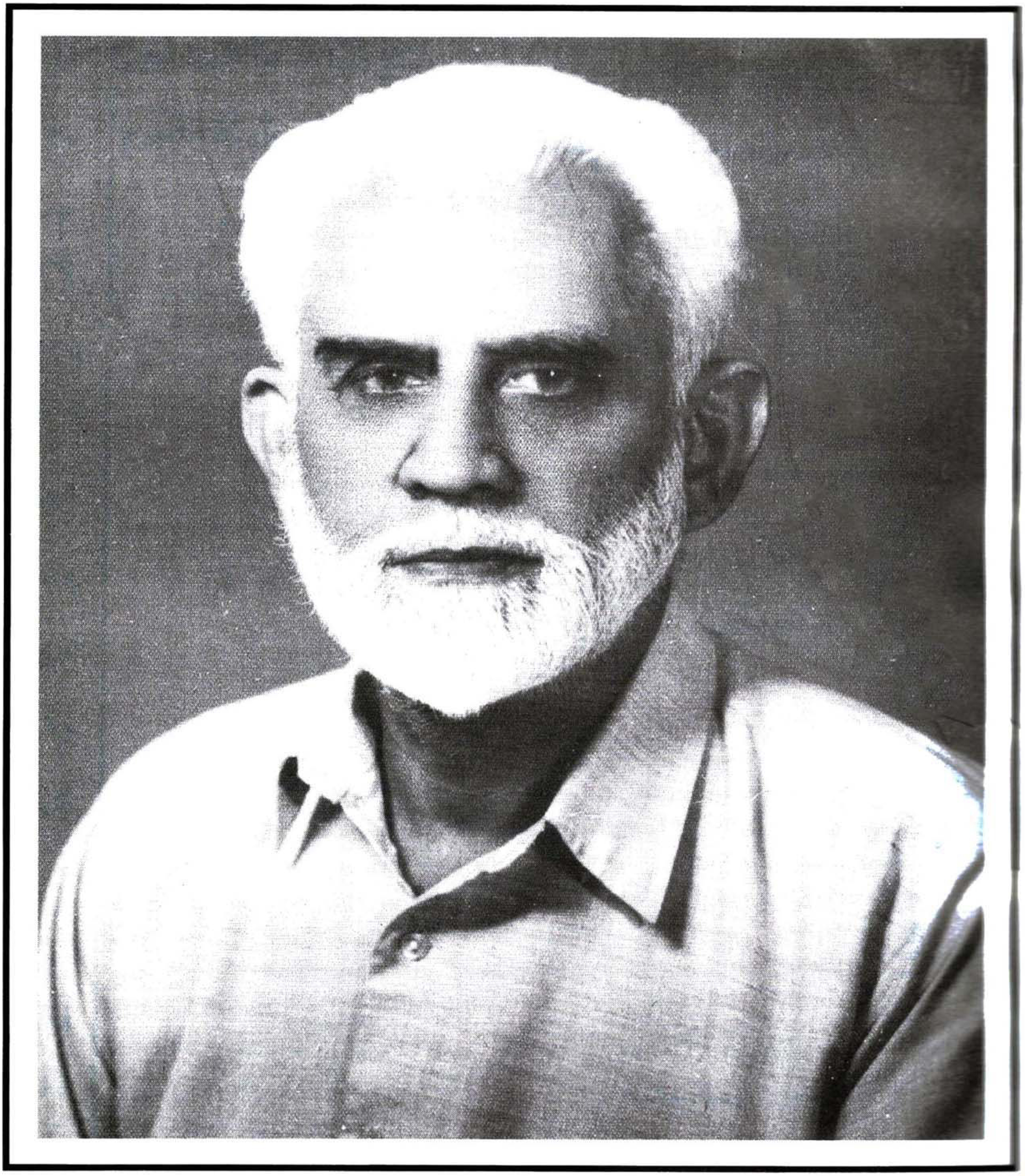

عبدُالله جان مغمومؔ

ترون

دَ هغو ډېرو ښو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
پېښو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ډیکو نکي کنبي محفوظ دي

دکتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱م

شمیر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۰/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکیډیمي

دَ موندلو درک:

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

دکور ټیلیفون نمبر ۴۰۵۵۹

فهرست

شمېره	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېټنان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکي	۹۵
۱۳	چپي	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وید بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نزدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د ښېښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووایم چې دغه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشریم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې ځنې بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ابښنے دے - "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په نانځوالۍ راوانخستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - دَ فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه دَاولنۍ مضمون نوم وَهُ "څلورمه لوُر" په لوستو یې مې شروع اوکړه، اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې دَ هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سوا کېدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې ځوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې زیګ زیګ کېدو او تا سو یقین اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسېده نو په ځان هډو پوهٔ نهٔ وم څو رنړې ترې ترې اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې څورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوټ او وتم او هغه دروند فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه کورم هغه مې په زړا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو غم لړلے غم زپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو دَ بلې نه زیاته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوستله او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم یوه سړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وانخستم چې دا څوند دَ ځنې خالق دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او تنزنېدلے دے -

مغموم دېره موده ما په رپړېږیو اورېدلے وهٔ - دَهدایت خانؔ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو اندازه کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلې شي - زه نه وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وه یو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلې رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وه، خو دې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئې لوئې طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلې شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقیقت دے - د "وایئ" قصې نه دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائیل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څه چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سر څنګه کړې دې او دَ الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم دا غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې او لوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې نو زهٔ درته یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څهٔ بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره نو دَ خندا خبرې هم شته - دَ توقو
وشتو داستانونه در سره هم شته نو په دې غمونو ډېلي ماحول
کښې نو تا له پکار وُو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څهٔ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې دَ
لوستونکو نه دَ څهٔ ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما ځو ټولې قصې او لوستې او دهرې قصې په لوستو مې غم سېوا
او زړهٔ دنګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولوم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما دَ هرې قصې دَ لوستو نه پس
دَ خپلو اوښکو دَ اوچولو دپاره یا دَ رومال او یا دَ څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې دلوستونکو سره زیاتے نهٔ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې
او وے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو ورور او خور
تر منځه بر ناحقې جدائي ولې راولئ - دَ خوشحالۍ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې دَ غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

دَ مغموم په دې دلیل باندې زهٔ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اُصول دي - په تېرو ورځو کښې ما دَ مغموم صیب دَ شاعرۍ

کتاب د "تور او ربل" تر دوکمڅو خبرې لوستلې وې. د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صيب دا دومره موده خپه څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعري دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر کښې دې دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے. زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مسکے غوندې شو او راته يې اووے چې لاله ستا خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه يو کار هم په وخت نه شو کولے. مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړے دے او نه يې تېروے شي. مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلوو. نو زما د ځوانۍ شاعري څو به ما هله په وخت چاپ کړې وے چې زه د رېړيو د دنيا په دلدل کښې ور ډوب شوے نه وے. ځکه چې په رېړيو کښې زما ژوند څور وو او دا نه وانه شو زه يو اځې د ستهو د نشانو او زلمو د رنګين شاعر پاتې نه شوم بلکې زما شخصيت په مختلفو برخو کښې په داسې طريقې سره تقسيم شو چې زمانه يې شاعري څېره کړه. هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمويه نو بيه وه هغه شاعري چې ز سا په هر هر نفس به زلمو او ځوانانو ماله دومره شا ليسې راکولې چې شا استاذه يې نه وه. زما د پاره شاعري څېرول نا ممکنه خبره وه څو لا له! دا خلق هم عجيبه دي. يا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اوواېه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر را خستے وهٔ - او يا چې زهٔ د رېډيو د
يو اهم پروګرام "ججرې" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه
ورځ په سندرا سور جوړې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې -
هغه چابه چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پرې قول اوس
زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډيو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پيش کول -

رېډيو ته د تلو په وخت زهٔ صرف يو شاعر وم - او چې
رېډيو ته ورتلو تم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومينټېټر هم
شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چانه ښهٔ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ
چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پيش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شو -

لالا! ته خو په رېډيو کښې پاتې شوے يې - تا ته د ځوانانو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښو افسرانو کښې يو مشهور نوم د قاضي احمد سعيد صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه به د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعيد چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په سائيکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اوليد و نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صيب وليمه خو صباله ده او تاسو نن ...... نو مسکے غوندې شو او راته يې اووے چې او وليمه صباله ده خو نن ماښګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکيږي او ما سره تا نه بغير بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بيا به راځې - نو ما قاضي صيب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ور ته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بيان مې په دې پوره اوکړو چې په رېډيو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسيم شوے وه او زما اورېدونکو د رېډيو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول يې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تور و کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به يې زلزلې راوستې هغه زمانه داسې پاتې شوه چې هر و بيا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٗ لاله ! دا ځې لاڅخه کوې ، دَ ریډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په څپو صرف دَ ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پائنده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیایي ډرامو یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو دَ یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او اوریدونکو ته دَ یو نوي پروګرام "خوابهٔ تراخهٔ" او دَ یو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٗ لاله زما په ریډیائي ډرامو کښې زما دپاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ذریعه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل دَ ریډیو په ۲۲ کاله ډرامو یو سرسري نظر واچوم نو "دَ خوبِ و ترخو" دپروګرام په تخلیق او دَ "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خواته به ئې خلق تول عمر یادساتي نو بل خواته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم تول عمر ژوندے وي -

نو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجې لګه ژوند کښې کتې ما دَ اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کني وخت وه؟ زه کني په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دوېم دور د شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ماچې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي
چې د رېډیو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دوېم دور
او درېم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د
رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه اداکړي
دي څو "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تول عمر د خلقو یاد وي.
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه لګیا دے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو. "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو. او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو، واقعو او حادثو د اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسېدلې وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه د خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د رڼو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو د سترګو نه دا روانوم. خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زخمي زړهٔ حال اورېدونکو ته او وېلے شو
او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شريک کړے شول -
خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاوُ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ
اوښکو لړۍ دَ سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته. زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم
نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره اونهٔ ختږي دا مضمونونه ما دَ رېډيو د اورېدونکو
د پاره خاص دَ رېډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم
وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " ګني دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره
کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي
بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې
په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا د شتيا، قصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
" ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دوه
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئې
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپلې خولې ډکه کړي - انشاء الله -

عبد الله جان مغموم

څلورمه لُور

بېګاه دَ زرغون دَ دوؤ میاشتو ماشومه لُور آخر مړه شوه خدائے دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې دَ دوؤ میاشتو د ماشوم د نهٔ بخښلو هډو سوال نهٔ پېدا کېږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ نفرت په نظر اوکتے شول .... د چا په پېدائښ چې دَ زرغون مور خپلې انړور له په خوله کښې د پېغورُ سپېڅونه ور اومنډل او د چا په پېدائښ چې د زرغون تېبر په سر و سترګو اوړېدلےده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لُور وه ... او دَ زرغون لُور نه زوے پکار وُ - د زرغون د مور نمسے نه نمسے پکار وُ - خو دَ زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ ومنظوره چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو دَ زرغون مور دَ قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نهٔ ایښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کندو کپرو سر شوه .... د مالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دایانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

ماشومې له د خلو پښتنې نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سور کړې سیخ
او دا غه چې خدائے پاک د راله نصیب درکړې - چې د جینکو پاتلي
به له شي - د زرغن د سور زړه ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
بوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه د نغري په سور انکار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلیدو - سیخونه سره کیدهٔ - ماشوم د خپلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښې ترلې په خوب اودهٔ وه..
..... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس بیا و نو .... دواړو سیخونو یو
چیغ نارې کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردیدلې سوزیدلې کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزیدلې غوښې
بوې شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوتې ته را ننوته نو د زرغن سور لکه خونړی سره کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لور ور پرېوته ... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې، چې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لور دې څهٔ اوکړل هې ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه له غیر دې اوکړو نو دا سیخونه در ته په سترګو کښې منډم - تهٔ
پوره شې تا څو زما د زوئے ژوند په عذاب کړو - د لوئے قطار دې جوړ

کړې دې - بل څه علاج يې نه ؤ - جينۍ له مې پوهېدې او داغې چې
زما زوی له خدای پاک زوی وکړي - (په ژړا) بې بې دا دې
څه اوکړل - دومره ظلم .... زه به دې مړه کړې وم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نه
ورکوله .... بې بې دَ دې څه قصور دی - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدای پاک زوی نه راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بې بې -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ ښو
په سر کښېناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واچوله - هغې ورېتې
ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پاڼې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې نه چېرا
وه - دَ ماشومې ژړا دَ هغې په زړه کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړه نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نه شو ويلې - دَ
ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې
ماشومې څټې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته دَ
دې دنيا شرمخان نه وو معلوم - تا ته نه وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نه وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته .... ته ولې راتلې هو؟ ستا په ما يادې
هم زړه نه زېږېدو - لونه خو تل دَ ميانو وله زاړېږي قربانېږي،
نو .... ته خو هم زما لور يې کنه ته به نه راتلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نهٔ راتلې چې دومره نهٔ په عذابېدې او زما ژوند درسره هم داسې نهٔ په سروتېکو کېدے .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَدې خلقو زما مَن پکار دې زما مَن -

یو لوړ ته چې د پیدا کېدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او د لته د ماشومې دَ مور په زړهٔ تیاره راغله بې هوشه شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لوړ دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څهٔ وخت ئې ځوانې پاس اوخته - ماشومې ئې دَ مور دَ غېږې نه راوُښوکوله په زانګو کښې ئې ورلره کړه او په انګور ئې دَ خرڅوړې کمبل واچوله ....

دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخاشوې - دوه میاشتې مور او لوړ دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نهٔ دَ ورځې ستړکه پټه کړه او نهٔ ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه دَ زړغن دَ لوړ سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلی دَ کل کېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده - دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نهٔ ئې سپرلے اولیدو او نهٔ دَ سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نس چې زیړېدو نو ماشومه تور دوځا ورو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دوړ ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې ستړغلي پړ سپېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې داویخ

شوې وه.خو د پښو څکو نښکې د تورو خاورو د لاندې په جوړه
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلُون بلُون تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - ذره لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کبر چاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه ځه
ښکارېږو - د یو مظلومې تنزنېد لې ماشومې قبرخو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور ډېلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له ئې غاړه ورکړه - لکه چې نجیله ماشومه لورئې سینې ته رانژدې
کړه - یوځو ئې واره ئې چغې ئې اووهلې - او بیا..... ؟ ....
ورلورې تابېګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
ویرېدلې خونه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې سره کړم لورې پښې خو دې بېګاه نه خوږېدې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېر ونډ و دلاسه تر تقې نه وې وهلې کنه ....؟
او ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زه خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې ذره مې بس تتق چاودو - اوس مې هم ذره

څرېکې وهلې - د دا ټلوټوان مې ته ؤ څو تاله را غلم - ما وے چې ښا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوُرې ډېر ښائسته کوړ
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرۍ کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب دسترګو
نه رارواں شو .... دغه سېلاب رو رو ګمېد وګمېد وچې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه رنډې رنډې اوښکې دَ ګونه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښۀ کښې لکه پېښې مرغلرې راحصارې
شوې - او څۀ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښۀ نه
دَ قبر په ګلونو راتوې شوې نو .... د لوُر مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُوو هله ..... لکه چې دَ مور زړۀ او چودو .... اوُ! د بد نصیبې موَر
زړۀ په رښتیا اوچاودو - دَ مور زړۀ چې دَ اولاد د پاره اونۀ چوي
نو نور په دَ چا دَ پاره چوي .... ؟

دَ مور د پاره په زوے او لوُر کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې دخدائے په نزد زوے او لوُر
یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مۀ وهئ - الله پاک چې څۀ کوي ښۀ کوي - لوُر دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نېټۀ ده - لوُر خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړۀ کښې دَ مینې او محبت بې شانه ډېر جذبات
لري - لوُر خو رحمت دے - هم دغه لوُر صباله د چا خورشي د چا دَ
[illegible] د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوښکو خوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه ووېرېږئ - ګوره د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام
ګوره ډېر بوګنوونکی دی - او اې د زړغن ښځې - اې دیوې بد نصیبې
تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا اوسېدونکو ډېر اوژړولئ ډېرئ اوکړولئ - اوس مو د هغه
جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړۀ شو

ارمان مې دا دے چې به ځنګښې روستو نه شو

د مرګ هیڅ پته نۀ لګي هیڅوک نۀ دي خبر چې زۀ به کله
کوم ځائے او څنګه رنګې مرم - مرګ ډېر بې اتباره څیز دے د مرګ
د پاره د څۀ نښې د وخت او د عمر قید نشته - او که شته نو
هم انسان ترې نۀ دے خبر مرګ یوه ناګهاني حادثه ده -
مرګ یو ناګهاني شرک دے چې
په چا راپېوځي او خپلې ځونړې ښځې ورته به مړي خښې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه ختمه
مرګ د لحد تورو خاوُرو ته ورسول
څومره ښکلي ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتیر او د میندو د سترګو تور وُ
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړېدل ؟
څومره میندې بوُرې شوې ؟
او څومره تورې سرې کوُنډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راځي وې نو د خپل تقدیر نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي -

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه -

هغه د ګلاب ګل په څېر چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے -

جبینه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نهٔ وُ -

کهٔ د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوروونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځواني به په حجرو کښې ستائیلے شوه -

جبینه کهٔ د ګلو لښته وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

جبینه که د جونو درنحو وه، نو اکبرخان د ژلمو آدم خان وُ۔

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو ژلمے

د تره نُور او د تره زوے۔

دواړه د یو نیکه اولاد

ښکلي رشته وه۔ ښکلي جوړه وه۔ ښکلي سیالان وُو۔

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره هغوی کره لاړه نو .... خدائے خبر چې څه چل وُ۔

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو نن به چې هغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه۔

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبره او پېچېږله۔ جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړه یې چې وار درزېدو۔ نه پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړه داسې بې قابو درزېږي اے زړه داسې بې قابو کېږه مه۔ که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به کوډے چوره چوره شي۔

جبینه! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر نه را بهر شوه نو د مور غېږ یې ترغوږو شو۔

دو جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نڅېل کوږته يې بوتلے شي -

لاړه د جيني او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هروخت

ديوبل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يوبل په تصوّر کښې

به يې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خيالونو او تمنو دنيا

يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې

د دوو مينو زړونو دروازې پکښې په يوتوله وه - حرکت يې په

يو رفتار و -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو

پرقا نوره هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د پخوا په نسبت زياته ښکلې او

ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګينو کښې راو نغښتے شو -

اُو ! دوه مينې زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا

اوکړي نوماحول ورته هم د غه رنګې رنګين ښکاري - لنډا دا

چې د ژوند شپې ورځې د رنګينې دنيا په تصور کښې په تېرېدې

تېرېدې اوچې اکبرخان د ا بجينرۍ ډګري وا خسته نو مور

پلار يې د واده بندبنا اوکړه - د واده نېټه کېښودے شوه

جبينه په ګنج کښې کښيناسته -

ګنج ...... چې د مور پلار په کور کښې د جينۍ د ناستې ځائے

وي چې جينۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبرچې څه چل و - د جيني په زړه کښې ويره ګوندې

وه - خدای خبر چې څه چل و چې نن د جبینې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصورونو رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړه غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ټکو ټکو اوبو او ووینځي - چې دا سوځي لږ په قرار شي - خو جبینې داسې نه شو کولی - ځکه چې هغه په ګنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښام شو - مخکښې وړا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اوربل جوړ شو ... ښایسته ئې یې په ډوله شو هرچا د ناوې ښایست وستایلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ور دننه شوه -

او د دې ځای نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېره ګرانه وه - په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

د جبینې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیر و - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلی تعلیم دپاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې ـ

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به که خېر وي ژر راشم "

" څومره ژر به راشې اکبرخانه "

" بس که خېر وي دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تېر شي "

" دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائې يوه لمحه هم څومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم " ؟

" اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے ـ ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دوبېږي ـ ستا په دې تلو کښې ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

" نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره کړي ؟ "

" تهٔ په ما دا سې بدګمانه ئې "

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي ـ زما ستا په مينه باندې باور دے ـ ولې بيا هم زما زړهٔ .... "

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه ـ پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي بيا بيا نهٔ کوي "

" اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم ـ

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

ژر به لو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مره شو !

ارمان مې دا دے چې به ځنکیني دوستو شو نه

اکبر لاړو په کوټه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ تېرونه په ماښاموتو او ماښاموته په تورو شپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده دَ اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - دَ لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په تر تري ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زۀ ډېر نا اوزګاره یم دومره نا اوزګاره چې تاسوته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

را سره هم نشته -

لاړه جبینه د فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - د اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ د جبینې زړه ټکه اوخوړه .... او چې څه وخت د کلي یو بل زلمي د لندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - د سرو ویښتو ئې په موټو موټو راوشوکول او که لونګینه ترې نه خوا بنې ژغوا کړې نه وے نو شائد چې په سرۍ به ئې ورته زور کړے وُ - ډیره لویه صدمه وه - د جبینې نازک زړه دومره لویه صدمه داسې په اسانه نه شوه زغملے - نو انسان له خدا اے پاک ډیر صبر ورکړے دے - څو ورځې د لیونتوب دا چپه وه - رو رو د جبینې زړه د حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چپله لور لونګینه ئې راتی غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستا دا چپې چپې بانړه بوډۍ سوندۍ شي - ویرم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه راوشوکوم نو ...... څه اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - ته زما لورې ئې زما د بیلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

داخپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارېدم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته چه کړې ده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت و جائیداد و خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي ....
غم د جبینې زړه ته رسېدو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کو نه اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو شروع ختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیږے ماځیګر چې په جبینې بېهوشي
داغله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه
مورته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سرکښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه داوښکو سیلاب دا روان ؤ - په ترپ ترې ژبې د ګور سره لګیا وه - بې وفا اکبره د ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ خو به را غلے وے - زما د زنګدن دا سلګۍ خو به دې لږ بې يسن لي وې - زما خو دا خیال ؤ چې مونږ دواړه به یو ځائے مرو - د مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ...... اکبره که ستا یاد شي نو ستا د رخصتۍ وپه وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سرد مړه شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شونه

نو اے ډیوړ په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یوا ځې روانه ده زړه چاؤدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو د قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....

او چې خوانبې لونګینه د مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او د جبینې په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غونډې خوړې شوې او بیا اوچې شوې -

حرص

(اسویلي) او... د چا په سترګو چې د حرص پرده ږدي را واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیرخان د مظلومیت قیصه په سترګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوم قصه درته زه اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان و - ډیر درونډ - ډیر خوږ او ډیر د عزت خاوند و - د دې امیرخان د کشر ورور نوم سید خان و - د

هغه هم د امیرخان هومره جاپېدل او. - نو په دغه جاپېدل د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. - هغه په خپل جاپېدل
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. - او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه. نو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو. - او امیرخان
له به لاړ شو. - امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښوېږ دے، داسې
ورله خدائے نوئي هم موړ او دروند ورکړے دے. - د امیرخان یو
زوے و. « فرید » دلسو کالو ماشوم. - دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. - سور سپین. - غټې غټې سترګې. - پلن تندے. - لوړه دسکه
پوزه. - فرید په پلار د پوکران و. - ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و. -
نور اولاد ئې نه و. - نو ځکه نو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. - امیرخان به د هرې جمعې په ورځ دماسپښین
موځ له ښارته تلو. - هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال ستحا
کړې وه امیرخان سم دستکره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو. - او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهرته لامبا دپاره لاړ نه شې نو فرید چې د غرمې دوډۍ
اوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم. - مور ډېر منع کړو نو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. - په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان مخکې شو. - سپین خان په خبره
خبره کښې فرید د کلي نه بهرته باغونوته بوتلو. - او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. - نو. سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسا په فرید د مرګ نه اونیوو ۔ په مزکه يې تا سومل او د دواړه
پنجې يې تک د شوخ دخپل وراره په مرۍ خښې کړې فرید د پرې
لتې او ټکولې ۔ د ځان د خلاصولو د پرې وسې يې د کړې خو د
سید خان د خونړو پنجو نه يې ځان خلاص نه کړے شو ۔ لنډه دا
چې بلقې سترګې يې را ووتې ۔ په خوله کښې يې زګونه را غلل او
آخر ختم شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرصي انسان د خپل خوږ وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
او بیا....؟ د تمکینه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د اکې یو نیازبین زوے لاش د مزکې نه را پورته کړو او ځت
د نهر او بو ته يې او سپارلو ۔ چونکه د مور د غېږ نه يې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې را غونډ کړو او د ځان سره يې تل ته
ښکته کړو ۔

د فرید د مور زړه نا قلاره و ۔ کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې ۔ پرېشاني زیاتېده د زړه حرکت تېز چې وره کېدو ۔
فرید ولې را نغلو ۔ ولې يې دومره ناوخته کړو ۔ ده ته د مور زړه
نه دے معلوم چې.... زما زړه د فرید په نه لید و څومره ځړ پکې
څړ پکې وي خو مور غریبه نه وه خبر چې فرید سره څه کانې وشوې ۔
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانۍ نوره هم سېوا شوه ۔ چې شپېږه وسوسې
يې په زړه کښې را پیدا شوې ۔ قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېزۍ سره ځي په ویالې روان
وُ - لاړو ماسپښین په ماښیګر بدل شو خو د فرید هیڅ پته ونه لګېده.
او تېر ماښیګر چې امیرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د
فرید په لټون پسې ئې سړي خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فرید هیڅ پته ونه لګېده. - د امیرخان زړه ټکه او خوړه نو....
هیڅ نتیجې ته ونه رسېدو - په خپل کلي ورور سید خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدې شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوې وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو. سید خان هم د دې خلقو سره ملګرې وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته شا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو جنګړه کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې. - لاش د نهر نه راوویستې شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولې شو - د فرید سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار نیاز بین زوئې په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزورې ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه ځي په کلي روان وُ - امیرخان
سر زوئې په خپلو ځانګو نو کښې نیولې ځغلېنې او نو ر خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې روان وُو - او چې څۀ وخت داڅله دَ باغ مېنځ ته را ورسېده نو ناګهانه دَ کلاشنکوف يو بار اوچلېدو - اميرخان پرمخ راپرېوتو .... زوے لاش لاندې او دپلار لاش پرې دپاسه په وينو کښې لت پت پراتۀ وُو - خلقو دپرې منډې ترې او وهلې خود شپې په تيارۀ کښې هيڅ پته اونۀ لګېده چې دا هرڅۀ ولې اوشو؟ داڅه اوکړۀ .... دَ کلي نه کټ راوغوښتے شو، په يو کټ کښې پلار او زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هرکله چې دا کټ په کوځه ورد ننه شو، نو روښو زۀ به درته هغه نقشه څنګه بيان کړم - ماسره دومره درد پېدا کولي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې زۀ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم - او دَ ښځو دموږ هغه ښوتي ښوتي چغې هغه څېرې کرېوان او ښيرے .... توبه خدايه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکارېده لکه چې دآسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه چې ټول کائنات يوه سلګۍ شو - يوه اوچه سلګۍ يوه داسې سلګۍ چې دَ هرچا په زړۀ کښې ئې پرهر جوړولو - هرڅوک دا ميرخان او د هغۀ دَ زوے غريب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُو، دومره خفه وُو - چې د دغه خفګان د بيانولو دپاره ماسره الفاظ نشته - ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غريبې جنازې دَ کوځې نه اووتې، نو د غريب دَ مور لکه چې زړۀ اوچوده - په زړۀ باندې ئې داسې تيارۀ راغله چې دغه تيارۀ بيا په دنيا بدله نشوه - دغه تيارې دَ اميرخان تبر او دَ غريب مور هم دَ قبر تورو تيارو ته ورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوره تحونه وشول - تفتیشونه وشول، تپوسونه وشول خو د دې واقعې ماشومې سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپد خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو

د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بېره نس وي - سپد خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څه وکړه - د جائیداد د پاره مې رور د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څه وکړه دا ما ولې وکړه - تنده چې د سپد خان مرضمیر راژوندی شو - او دې ئې دومره ملامته کړ و چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې راواخستو - کړدنۍ ئې ملا ته واچوله او په کوڅه ووتو ......
سپد خان کلی پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپد خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپد خان ژوندی - د سپد خان کورنی د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رو نن راشئ او ګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپد خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپد خان دوزخي - د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکی دی - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اې د دنیا په مال او جائیداد پسې لېونو رونو مه کوئ ظلم

مه کوئ - چا پیدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - ځکه
چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته وسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښېني در شي

چې کښته دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشېرکاکا

اے لوید حدایه، اے عظیمه خدایه، ستاپه دې بې شمېره مخلوق
کښې ستاپه دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا دَ قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا دَ وېرې نهٔ ئې حراموته شاکړېده - بدوچاروته ئې شاکړېده -
او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په ګناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هرقدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - ښهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده -
نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا
خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب
کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې
حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے
او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤنکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئے خدائے مجرم دے او دَدې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئے
خدائے دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره
دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه
چې اوبهٔ دَ ورخه تیرې شي نو بیا به کورے خبره کا نه شي - هسې
نه چې دَ ژوند ګهړۍ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت
هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے
شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او
بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهۍ
کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف
دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند ئے .... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند
تیروي - چې انسان په ښیغه لار روان وي - او هر کله چې انسان دَ
انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ
انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم انسان خوښي -
... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو
هله چې ... وي - چې د لوږې دلاسه مجبور شي - چې به

ګېډه نه مړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اې دوستو! زه تاسو ته دا تپوس کوم - تاسو ما له د دې خبرې
جواب را کړئ چې د دا سې انسان نه ګني شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجو نه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئ د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړه را کاږي
بدتر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لا څه کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ما ته دا او وایئ چې سپی تر څو پورې وا رنه وي را اوړ لے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو خیال قدر له هم زمونږ په ټولنې کښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل او نهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره او نهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله د اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان نه بدتر شي - په ده باندې ستر ګې پټې شي د شرافت ټولے زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا خپله نهٔ پیژني ، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم -

چې اے رونړو داسې انسان کښې د انسان بللو جوګه دے - داسې انسان کښې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کښې د سپي غوندې د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه ستر ګې او ژبه د انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان د الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوي حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې ځیې ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځینې ځینې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکښه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نیک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیانه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه را پوځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو چې نه جوړ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
او ښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو ومښته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ ټولو پرهر زړهٔ د تل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ د مُسېد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به دَ شمشېر کاکا دا
خیال وُ چې ګني درد به لږ قلار شي ځړیکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي ووَ - او چې ژوند ختم شوے
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په زګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې اوچې سپېرې سلګۍ خوړېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه به هر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر ځهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکې او چول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
ځهٔ ووَ - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ایښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښائسته شه - ځکه چې کوم ځای ژوند په بدل کېښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالونه ډک شه - ځکه دلته د دنیا په روسېد وشکو کېښې انصاف نشته نو نه یه وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا د پاره چې د چا د زړه سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

دا مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شیر پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هیڅ حد انتها نه وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائیداد مالک پیدا شو - د هغه وارث پیدا شو د هغه ملاتړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شیر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور ډېر نیازبین و - د مور پلار د غه ایکې یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره ګل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شیر په واده کښې سستي او نه کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شیر د واده په

ړومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - یو اځي شو، دَ ژوند په لویه لاره تک ځو یو لوی شوانون وُ ځو شمشېر کاکا دَ ګل شېر په ډاډ دَ تنهایي احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو - دَ ګل شېر بچي شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار یو فالتو څیز شو یوه بې کاره پرزه شوه - کله کله بهر د خپلې تنهایي احساس يې په سینې پورې نیولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ - ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه کړې وې - او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډکې سکه بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائېداد وُ - دومره جائېداد چې ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائېداد ګل شېر نهٔ وُ پېدا کړے - دا دَ شمشېر کاکا دَ سر خېرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر خاني کوله او هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائېداد کښې دَ بې ارزې ژوند تېر ولو - هر څه يې لیدل - دَ ګل شېر سلوک او رویې ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر د بې نیاز بین وُ - دومره نیاز بین چې پلار ورته یوه خوله ګیله قدر له هم نهٔ شوه کو لے - خو د خپل نیاز بین زوے په بې رُخۍ او بې پروائۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په کټ کښې پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه - دېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د ذره په رنځ اخته کړو - سالنډے يې مذکرے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بړه موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېږي او د سينې خرنجارے او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې خرنجاري د بې واره تېرېږي او بلغمونو نه کلې شپې تنګ شوے ؤ. او رښتيا خبره خو داده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نيکهٔ ته نژدې شي نو په دې وجه کل شپې په کورکښې يو خوا ته وړه غونډې کوټنۍ وه هغې کښې د پلار کټ وړچولو د اوبو منګے ئې ورته کښښودو او کټورے ئې پرې سکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنيا خاوند شو. تنګه تږشه کوټنۍ ځان له يو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لار وه او نهٔ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ تېرېدے بلغمونه او تنهائي د هغهٔ ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کورکښې به دشتهٔ جائېداد خاوند. دشتهٔ زوے پلار شمشېر شپه ورځې يو اځې پروت.

او يوه ورځ چې د کلې شپې زلموټے زوے اسلم د نيکهٔ کوټنۍ ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي ئې ښکل کړو او ورته ئې اووے چې. بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده. او هر کله چې اسلم د خپل نيکهٔ په سينه سر کښښودو نو شمشېر کاکا ئې په ويښتو کښې ګوتې وهلې او ورنه رنې اوښکې ئې د سترګو نه بهېدلې. د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه داروان ؤ او چې اسلم سر راپورته کړو نو... «هو ته ولې ژاړې بابا يخني دې کېږي اودرېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچيه زما يخني نهٔ کېږي. زما څوګړې کېږي. زما په سينه کښې اوربلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه بابا نن ډېره یخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم "
" نه بچیه زه اوس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی یم - اوس زمانه ګرمي کېږي او نه یخني "
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بینه راشې ستاسو
دغم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته یې اووې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو.... کل شپېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او وا یې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه یې قینچي اوغوښته
پلار تري نه تپوس اوکړو چې .... قینچي څه کوې بچیه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کودار یې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کو ټمبي ته روان شو
هغه کوټمبي ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان ؤ ....

زوئ پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان و زوړني سر-
ملامته ملامته چې دکو تمنې دروازه يې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... «بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
وبخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا .....»
(ژاړي) د اوښکو سېلاب د ګل شېر د سترګو نه روان و-
شمشېر کاکا خپل زوئ خپلې سينې ته رانژدې کړو - د سر
ويښتو کښې يې ورله ګوتې وهلې -
«دا ستا ويښته خو هم هغه رنګ پاسته دي بچيه .....
ستا د دې ويښتو نه خو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچيه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان و چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانژدې کړم
او ستا د ويښتو دا مراوې خوشبويې يو ځل بيا زما
په سږيو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - خو بچيه ته جوړ دې نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولې -
... خو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړه
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره توبه ښاد درباندې او مه لږه -
د ژوند په خوږو مزو شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړه مې لږ په قرار شي - او زما روح په
آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانګون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډیر یې اوژړل ډیرې اوښکې یې توئې کړې نو اوس هېڅ هم نهٔ شو کیدے اوس وخت تیر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ـه تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو . د دې مصیبتونو او زړه چاودون نه د ژوند یو
څو شېبې په آرام او اطمینان تېرې کړي . په دې دنیا کښې
خو ژوند د پرېشان شو . هر طرف ته خود غرضي او فریب دے .
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه . دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي . د مور په سترګو
هم د حرص پړدې راواوړي . مور هم د نام و نمود په خړ
سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي .
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي . د هغې حرص د ځوان زوئے . د زلمي زوئے د
فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غني څوکه کړي . نو داسې مور ته به
هم کښې څوک مور او وائي . داسې مور هم کښې هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه او وېم نو . په
دې حقله څو زه خپله رائے نشم ورکولے . زه په دې حقله هېڅ
هم نشم وئیلے . ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونهو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نهه میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې او څښوي بیا چې
د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بیا چې
په زړه چاودون او شوانخون ئې لوئے کړي نو دغه مور
هم ګې د دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کېدے نه شي - مور دومره سنګدله
کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړه ټکړه
څوک اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو ..... رونهو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - چې
د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت
به ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به ئې د مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به چې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه ژرپېدل د ګنډه تون د چې ازی ئې
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړهٔ کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بنا پېښ ئې وه - د دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نهٔ وه
ګل سانګه خو د دهٔ د تره لور وه - چې د دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانگې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشئ
کښې اکثر د گل سانگې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترگو
د دولت پړدې راوړېدلې دې - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
گټي - د کټې خاوند شو، په دواوکسانو کښې ئې نوم اخستے شي، -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانگې جوړ نه
برابرېدو - ځکه چې گل سانگه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که گل سانگه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو ده دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډ مور
ته جولئ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانگې او
اسلم د رشتې په حقله خوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورواليږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده
کوم نهٔ ..... دچا عزت دار وکړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو
خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیطان آسمان تندر
وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو -
د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې -
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په ږنګنو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم
را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ترور لور ده - زما په
نامه نا سته ده - د پخوا را سې نا سته ده، مورې او به شرمیږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به او شرمیږو - د خدائے خاطر
اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د
اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندې د خان کاکا لور اوغوښته، او
د خان کاکا کور والاو ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه. هرچا واورېده - د هرچا تر غوږو اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د
اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د
نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوژاړي - خو هغې نه څه وئیلې شو او نه يې څه کولې شو - هغې غوښتل چې سینه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي - خو پښتنې پېغلې نه سینه ته ټوپ کړو او نه يې جامو ته اور پورې کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونیوُو - هروخت خاموشه هروخت لګه چې د فکر په تال زانګي - هروخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالۍ ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالۍ ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګټولو .... آخر اول تو خے، ټپه ورځ تو خے - هروختې تو خے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او تو خے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لګه ګونښي اونښتل - او دغه ګونښي د ننه دننه د ګل سانګې پرپوس خوړو - د ګل سانګې اینه يې خوړه - د هغې زړه يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې ښځه پردۍ کور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئي به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به يې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لید و ارمان پوره نشي - اسلم به هروخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په تاو به ځنګېدو - نه به کلينک ته تللو او نه به يې مريضان کتل - د هر څه نه يې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د هغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه - بلکې د هيچا سره نه وه د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بيعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړوه ..... او آخر يوه ورځ زړے ماښام چې د ورځې نمر ستړے شو ما نه د غرونو نه پناه کېده نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنولو له او ورته يې اووے -

او مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

موريې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه د خپلې سينې
ته ئې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوريدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موريې د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلې) اسلم خبره پوره نکړې شوه .... بوه وړه
غوندې سلګۍ ئې اووهله اؤ د دواړو وښکونه ئې دوه
څاڅکي توې وينه دا روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاؤدو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه .. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځوانې مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنجې اوچې کلکې
سترګې ئې اخوا دېخوا واړولې - خو .... په خوله ئې
هيڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو ...... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې ....»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوُدے لاړې -

ته خو ډاکټر وې .... دَ ترورې ډاکټره زویه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې ونه کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان وسپارلو - تا نه خو زړهٔ بنځه ډاسټ ښهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاوُدلے دے - ما خو چې ستا دَ کوژدنې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوُدلے وُو، خو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ دا هر څهٔ تېرول، خو چې ته هم لاړې نو .... اوس به دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ټول سانګې دَ توخې دوره داغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت توخې نه پس ټول سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ټول سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړهٔ وچولو - او زړهٔ چاوُدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوُدلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاوُرو ته وسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بیر سر پښې آبله پښې - سیرې کس پواټ - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ما وے چې ورشم او ورته ووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے دشمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یواځې د زوئے نه، د خپلې ځوزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستئ د سره زار شوه ..... اسلم او کل سائګه دوه انسانان وو - دوه مئینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

روڼو .... څوړو روڼو .... نن به دَ څه ساعت دَ پاره خنداګړې ږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو راځئ چې د دنيا ددې رنګينونه د دنيا ددې هنګامونه ..... د دنيا ددې نظارونه د څه ساعت د پاره يو څوا ته لاړ شو .... لږ تنهايي ته لاړ شو .... لرې نه .... يواځې نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړه پرده به لږې اولټوو ددې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو ..... دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره يې ...... ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا د پاره اطمينان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته، د پرېشانه زړه د پاره تسکين شته - څو که چرې مونږ د خپل زړه نه تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو .... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پيدا کېدونکي څيزونه دي .... هر څه موندے کېدونکي څيزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو بیا دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق ، څنګه ناقلاره کیدے شي - څنګه پرېشانه کیدے شي ؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو ، نو اوګوره چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کیږي اوکنه .... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو ، چې کوم رازق دے ، کوم مسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشاندي پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو ، د رازق په نظر نه .... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو نه خولږ واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالې د الله تعالیٰ په حضور کښې شته ، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو ، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... یو حَل نه ، دوه حُل نه ، درې حُل نه ، ټول عمر.... چې تر څو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې تر څو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زړوکه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد د پاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه ؟ .... اوّد مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کنې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم رالړزولے نهٔ شي ... ؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، د دغه مخ د تندي په ګنجو موټو کرښو کښې زمونږ د پاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تور تور داغونه نهٔ جوړوي ..... ؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاندو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور د ښا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیاکښې د مور نه زیات همدرد کښې یو هم څوک شته ؟ ..... نشته، بالکل نشته ..... کښې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې ..... "وی مورې مړ شوم" .....
ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو ..... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویریږئ - د هغه موقعې نه اویریږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اې رونو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړېږی لے ګل یو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هروختې مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپېږه باد ونه وي وهلے خو چې د خزان سپېږه سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي. او مور؟ د خزان سپېږه بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکاشې نه ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکې وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښۀ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښۀ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښۀ ځائے د مور زړۀ دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړۀ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څۀ هم وشته نه.

اې رونو! د هغه زړۀ خیال اوساتئ، کوم زړۀ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي. د مور زړۀ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړۀ کښې د اولاد د پاره نفرت راپېدا نۀ کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رورونو! داسې هستي - داسې څوک منه مور هم کنې د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لاچرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړا مود کبله د میاندو په زړونو پولې را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي -

اے رورونو دا پولې به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي... او زه تاسوته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو جوړول به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے..... لوپه به شئ کورے - مه کوئ رورونو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت څوند تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لار ده -

"سزا"

ورستے پار وُ چرګانو کلے په سر راختے وُ - جُماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په
بړستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ
نن د هغۀ زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغۀ د شپې
نه په رښتيا کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختي به پاسے اوهم ...... هغۀ ته پټے او شيندلے تخم
دواړه ياد وُو - خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
..... شپږ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ...... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خواږۀ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هرڅو که جُماګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را ياد کړو - دے ئې په دې ياندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هيڅ وخت

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به يوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم يوه ورځ مرم .... او کهٔ خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي ؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي ؟
..... دا به څهٔ کېږي لويه خدايه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو اومهٔ کړې خدايه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... خو سمدستي د ججاګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس اوکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د يتيمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُنډتون د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم اومهٔ
کړې خدايه د فقيرګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - کهٔ فقيرګل زمانه مخکښې مړ شو نو ماته به بيا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چاته وېم بيا به پښتې ته ساله روټئ
څوک راوړي ؟ .... او کهٔ ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغير به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغير به د
ژوند څهٔ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن ئې کساله دوړو ګوډره

خیالاتو دَ جما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... دَ مرګ
اوږرونو دَ بې شمېره وسوسو یوهٔ ورانه ماشوره وه چې دَ
جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه يې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه يې راپرانسته جمع يې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته يې اووے "چې پښتې ته ما پسې چاے
مهٔ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غومي له سُکړک او
شو ملې فقیر گل له ورکړه چې پښتې ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوټې نه اووتو- قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا تازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا.... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جُمعه گل پښتې ته اورسېدو.... زر زر يې قُلبه
په پښتې ورکښه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر يې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - دَ جمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو....... دَ کلي په لارې يې نظر واچولو څو فقیر گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
يې اووے چې فقیر گل دوتهٔ راوړي نو، نو ما به
دالې غوښندې و ښکے اړولے وې ....
نو.... په دې کښې دَ کلي نه نمبردار سرے راو لېږلو چې خان

دا غلي دے تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تهول کلي دد نې اکي يو خان جاګير ؤ - او دَ کلي تهول

دهقانان دَدې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ دَ کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو دَ حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړي کټ کښې لکه د فرعون کښېناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او کېږ چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په يو ځو دَ سلام د پاره راوُ چلېدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناستهٔ نو خان کېږ چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

تهول را غلي وو - تهول دَ سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نهٔ ؤ - دَ خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل ځهٔ شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيند لے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پتهم

نو در ځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره نهٔ رونهٔ نګېده، د ځان سره ئې اووے چې دما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو .... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان ورپسې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل يې لاس تيولے راوستو - جمعه ګل خان ته سلام اوکړو او خپل عذر يې ورته پيش کړو - خان نهٔ سلام وا خستو او نهٔ يې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو ... حکم يې اوکړو چې په څلورو بولي غوږونه او نيسه ...... جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونيول او بيا ....؟ بيا په حجره کښې يوه غټه تيګه ... ډيره غټه خدائے مې دې غاړه نهٔ نيسي څو د لسو منو نه به سپاوه په دې تيګه به د کلي خلقو د لمد رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې دا تيګه جمعه ګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅيدل - دغه تيګه يې راپورته کړه او جمعه ګل ته يې په ملا کېښوده .... تيګه ډيره درنه وه - جمعه ګل ډير فرياد ونه اوکړل، خو د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تو ئے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادئ تادئ نکياوه سکړکان يې په تنور کښې پورې کړې وُو - هغې سره د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډير به اوږے وي نو چې روټۍ ودله زر اولېږم - سکړکان يې را او نړول په دسترخوان کښې يې زر زر اوتړل - شوملې يې په بټکي کښې واچولې او زوے ته يې اووے چې پکيه په منډه پټي ته څه پلار به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوو ے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوئ دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تهبر خان
ته منت او کړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په ښو کېښې سو ملو لو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړېکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم را نغلو - د جمعه ګل د تهبر ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانړے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو دو په کمېدو شو .... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وُو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تهبر هم ژړل او ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وُو - د سرو ښتهٔ ئې
هم په موټو موټو را شوکولي وُو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بیا ساعت تېرېږي او نو جمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

پښېماني

(اسوېلے) تېر ماښختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شرشمو
ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند و کار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغۀ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅو دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي
،...... چې " لاس دې آزاد چې څۀ کولے شې اوکړه " ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خوند ئې اونۀ کړو - دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپېڅو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړۀ - دَ زړۀ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نۀ شو چې څۀ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ
کښې په خوږۀ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زۀ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو......
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

څه کوي ؟ دوی به څه خوري ؟ دوی به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوی به بیا خپږ ونه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېږ وته نشم پرېښودے -

(اسویلے) په تاخ کښې بیله د یوه هم هغسې بلېده - د دیوې
تورو لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د دیوې د لوګو سره یو ځاے شوي
دي ..... هلته د دیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جاېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېر ولو - دغه د نادارۍ ژوند چې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپڅو دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."

دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپڅو ږي ولې خېټه اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوګنوڼکي خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړه دنیې ئې کسې اوږې ته او ټوپک ئې ښې اوږې ته واچولو -
...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو .....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځنډه لنډه او رابښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچې د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملے شي - نه نه زه خپل بچې د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې نه د سپغوړ د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به و تې گولۍ والوځوم ځم چې د سپغوړې په سر و ویښو
د خپلې لمنې داتور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور گلاب (رخندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو - د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور ؤ - يوه يو کنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرگ په خوب اوده وو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د
پلالي په سنگرونو کښې اوده وو - شمشېر په تُند و تُندو
قدمونو کوز کندي ته روان ؤ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېز شو و -
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنزدې شو - د سپغوړ
د کور لويه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک داوږې
نه راکوز کړو - چارچاپېر ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نزدې جمات د منارونه د لوئې الله د لويې کليمه
الله اکبر په لوړ سپېکن کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانگ ويلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولے
شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانگ د شمشېر په زړه کښې
يو نوے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانگ دغه دنيا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانگ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وه ..... نو خدای خبر چې څه چل وه چې نن د
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوه کړو چې دا دُنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرئ چاړه راکاږي - يو زور راپاسي د بل زور د
پچو د خولې نه نوړئ راوُشوکوي يو زور راپاسي د بل
زور سينه د ټوپک په ګولئ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زياتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ويرې اونيوو ..... رپېندے پرې
را غلو - هغه زړه چې څه شېبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو څرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور يې يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زه به هيڅ کله د جائيداد د پاره د ورور په سينه
کښې د ټوپک ګولئ سره نه کړم - زه به هيڅ کله خپله
تورسرې ورنه ارکنډه نه کړم - زه به هيکرې خپل
وريرونه په لاړو کوڅو کښې نو غړېږي او نه ورنه کړم - خپل
دے که زما بچي نه وي ، خپل دے که زما په جائيداد

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما مثنې دي - نو...... خپله وينه هم څوک په خپله توېوي - خپلې مثنې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نۀ شي کېدے - داسې به هيچرې اونۀ شي - زۀ به هيچرې داسې اونۀ کړم......

سپفور د مزکې آمدن څۀ تول څو پخپله کېږه کښې نۀ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې يې خرچ کوي - نو..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نۀ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نۀ ده؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ راشکوې ده؟ هغه ته به ځان په دې ښۀ ښکاري - خو زۀ؟ زۀ به هيڅ کله د سپفور ماشومان پردوکو څو کښې لوغړېد وته پرې نۀ بدم..... توبه خدايه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مۀ بنده وي - اے لويه خدايه شکر دے زما زړۀ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سره يخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زۀ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څۀ د هر چا جايېداد ونه خو نۀ وي - زۀ به دا اوکنم چې زما جايېداد هډو ؤنه - زۀ دومره بې همته خو نۀ يم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو د پاره به روزي لټم چې ... کوي - شکر دے په صورت روغ يم شکر دے روغ رمټ يم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ......؟ اوس خو چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او د لوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر د سپفور د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ته ټوپک په لاس اولېدو و نو پوئے شو چې د شمشېر څه اراده دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفور ته ور ترغاړه وتو او په سنګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپفور هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړا ژړا ئې اوژړل ... قليه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کورته راوستو - او چې څه غرمه کېده نو څه کړ په پولو ټوپو پړے اېښے وه .....

د سپفور د مزې نه ئې د شمشېر حصه بېلوله - او خلق ....؟ خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو -؟

څو اے دو نو حېرانېدل ئې هم - د انسانانو په سينو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه نرمېږي هم شي - دغه د غوښې زړونه پستېږي هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالى مينه محبت هم پېدا کړې دي - خو کاش چې مونږ د غوښې په دغه پوټې کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مينې او محبت او ده جذبات راويښ کړو

ارمان چې مونږ د زهرو په ځاے د ګورې نه کار واخلو چې مونږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوو په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو نارا موټې نادمه کړو - په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خواے رو نړو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکي پورې اوترړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مثال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو تولې ګرانې آسانېږي اوکنه - ستاسو تول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو تولې دشمنئ په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رو نړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - د غسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا د پښېمانه کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه هر ساعت په مثال مرے د لحد دے
مرې چا دې ژوندي کړي په ژړا

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اِنتقام"

(اسویلې) ژوند ..... روژوند .... یوڅو ورځې ژوند .... دَ شمیر یوڅو ګهړۍ ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي ..... سره دَ دې ظاهري رنګینو ـ سره دَ دې دومره هنګامو ـ په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر ورکوو ـ خپلو زړونو له دهوکه ورکوو ـ په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو ـ رنګینې را پیدا کوو ـ ګني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَ دې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هرڅوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره ـ

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دد نیا په مخ هرڅوک نا قلاره دي - نو بیا؟ ژوند ترخ شو که؟ په دې ترخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات را پېښ شي داسې واقعات را پېښ شي چې ژوند زهر شي گنده پرشي -

جماله ببو مې یاده شي - نبه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به اوتره اوتره وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟ رونهو د ولې جواب ډېر درونند دے - ډېر بو گنو ونکے دے - د ولې جواب خو د انسان په زړۀ کښې پرهرونه جوړوي نو بیا .... ؟ بیا به درته زۀ څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نۀ ده معلومه چې د جمالې په زړۀ کښې اوربلېدو اود اورد غولمبو د هغې په شونډو پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده - د هغې په زړۀ کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ -....او انتقام ... د چانه؟ دیو داسې ځیز نه چې هغه خبره لۀ شوې کوله - د دغه ځیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نۀ ؤ - خو بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه ځیز نه داسې انتقام واخستو چې دد نیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو - څه ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم گنې خودکشي وه - ستا دا انتقام گنې گناه وه .. ته نه زۀ ستا دې قدم ته، دې انتقام ته خودکشي نشم وئيلے - تا خودکشي نۀ ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بیو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مور ولې د جذبې نه د ډېرې
مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوے.... د ظلمي زوے ناګهانې
مرګ د هغې دماغ مفلوج کړې وه - هغهٔ ئې لیونۍ کړې وه...
څوک څهٔ خبر دي چې دیوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې یوه مور په خپل
اولاد څومره مینه وي..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالې بیو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کني خود کشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ شو اخون ئې لوے کړے وُ - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل کُنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وُو - پردي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړوي.... د جمالې
په زړهٔ کښې ارمانونه تت په تت پراتهٔ وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو تنسته بُوده به ئې را ابراوله -

او یوه ورځ هم داسي د تصوراتو په دنیا کښي د ورکي جمالي
ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سینه کښي ډوب شو "
.... دي آواز د جمالي دنیا د سترګو په رپ کښي دړې وړې کړه -
د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چي په جمالي راګوزار
شو -

رو نهي ! زه درته د جمالي د هغه بچي واره چغو - هغه
د لیونو په رنګي ترکوره او ترکوڅي لیونی لیونی منډي
هغه چي په مخ سر وهلو ئي را باندي کړي - هغه بچي ګسیوان
ئي څیري ویري کړو - هغه چي د سر ویښته ئي په موټو
موټو اوشوکول - دا ټول نقشه درته په الفاظو کښي نشم
بیانولے - ځکه چي ماسره دومره دردونه لي الفاظ نشته چي د هغي
د سپیرو سپیرو کوکارو نقشه پکښي راځائے کړم - ماسره
داسي په غم لړلي الفاظ نشته چي د جمالي غم ته ئي وراغوندم -
ماسره دومره حوصله هم نشته چي زه درته د هغه وخت او
هغه موقعي حالات په زور زړه بیان کړم -
یو زړه جمالي ته اووے چي راشه ته هم سینه ته ټوپ کړه
چي د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته اونه لګي - بچي د لونګ
سره سم ستا غوښي هم د سینه کبان اوخوري - بچي مور او
زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالي د زړه سنه
تپوس اوکړو چي زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ
دپاره ګڼي د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به ګني سوړ شي ؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالې قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې ، هفتې تېرې شوې خو د جمالې د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جماله يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالې نه د چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمژپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالې حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د محلت ټولې زنانه د اوبو جام د جمالې شونډو ته رانيوه ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټېله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اغزي مه ښيندا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم....

او چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالې خپل قسم پوره کړو - جمالې خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیانو دِ زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لېن په خپلو ګړیوا نونو کښې سرونه ښکته کړئ اود خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَمیاندو

سره کوي -

اے دَ ځوانی په نشه مستو زلمو تهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه نهٔ کوئ - مور نهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ زړوئ - دَمور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَمور ډېر

لوے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه کښې

دهر چانه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده - او ددې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسوېلي) روستي پاروُ - مُلا لا بانگ نهٔ وُ وېلے - ټوله دنیا په
خوږ خوب اودهٔ وه .... چپه چپیا او بوګنوونکې خاموشي
.... نهٔ د سپوږمیو او نهٔ د چڼ چڼو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشي بېده یاکښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خوړ ووس زړګے به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارمې وُ - یوم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لا درا ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم .... چې لوېې اډېرې ته اورسېدم نو .....
څه فریاد غوږو مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنووُنکے فریاد - د پېښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې اډېره کښې زهٔ څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه اډیره ده - دلته غیب
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رپېدې
واخستم - دکرکېچې شا ته کښېناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو - د زړهٔ
زغل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې به شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانې بوټي وُنې غنې هر څهٔ په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستورګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بوګنبدونکو قدمونو رو رو سا نیولي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کرکښې شاته ناست وُم - شپهٔ
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لوري روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څهٔ کورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درزا وکړو.
په سترګو مې تیاره را غله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے.
د ځواني مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکي
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رڅړولي وُو .... هغه شیرین چې د جمالي د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شیرین د جمالي د یو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشي بیابان کښې د خاوړو د دې څلي د لاندې په خوبهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمدستي د شیرین د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه.
څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحالۍ سره د شيرين ډولۍ راوړلې وه او بيا دواړه په شپه
هغه ترتيب ما سخته پورې شيرين په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاکک لګولې و - او بيا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک يې ستا په انتظار کښې وي .... شيرين
سسکې غونډې شو او کورته روان شو - په تندو تندو قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادې وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې
وې چې چالې ته يې کول غوښتل - څه ګيلې هم وې او څه مانې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړه
کړې و - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د چالې
د ديدن خوږې تلوسې يې په زړه پورې ځغلې بيولې روان و، چې
شيرين خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه دږې دزې اوشوې - هلته په ورومبۍ دز شيرين پرځې
راپرېوتو - بوړې د زړه په سر لګيدلې و - د هغه زړه په سر چې
کوم د چالې ديدو د پاره ناقراره و - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت وجذباتو ته لبريز و ، د هغه زړه په سر شيرين اولګيدو -
او چې د ځيرې خلق ورورسيدل نو هغه پوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د چالې نوم و - ......
شيرين ساورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه يې
د چالې مخ اوليدو او نه يې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د ليونو لاسونه يې کړې - پلار يې سرتور سر -

او پښې ابله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتورسر د شيرين سرته ولاړه وه د جمالې سپين په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره وه - لکه چې جمالې ته وائي چې ” اے نادانې پېغلې خندا کېږه هر- په دنيا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه يو ارمان مونږ ؤ چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ اوسره جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حشر جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نهٔ غم شته او نهٔ مصيبت - کوم ځائے چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائے چې د دوؤ مينو ترمينځه څوک رېبوالونه نشي وهلے“ ..... جماله غلې ولاړه وه .... ټول کلي د ځوانې مرګ

شيرين په ناګهانه مرګ د غم اوښکې توېولې - خو جماله غلې وه- د مزکې غېږ ختو خو د جمالې نه ..... د هغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ وې .... حېرانه وه چې را څهٔ وؤ او څهٔ اوشول ؟ دا زهٔ کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم.. او غونډۍ په مزکې کښېناسته - د شيرين په وينو لړلے سرئې په خپل پټون کښېښودو - څو ګړۍ سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په ژړو ژړو ژړلے وے - پکار ده چې د شيرين په وينو لړلے مخ جمالې په ښکلو ښکلو اوښکو وينځلے وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نهٔ وې نو ځکه هغې ژړلے هم نشو ..... او چې څهٔ وخت شافهه ببو او دې چې جماله

ښېګړه ده، دومره ښېګړه چې د دې سره د شيرين د پاره دود او ښکلې
هم نشته .... د جالې په زړه تياره راغله --- يوه تېره کرېکه
يې اووهله او بيا هوښه په شيرين راپرېوته .... د شيرين
مور پلار ناوې جاله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کټ کښې
يې ورواچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قيامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېږي و نو د شيرين جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د اکي يو زوړے جنازه - د يوې شپې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وږه خوله ژړل - هر چا ژړل -
ټول کلي ژړل - نو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
يې جوړ شو او هم هغه د وارده څخه چې په قبر او غوړولے شوه ....
خلق د کيس زوره سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه د يوې شپې ناوې جاله ده چې بېګاه
يې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم -
ما وے چې راپورته يې کړم او ورته او وايم چې اے د اکۍ "يوې شپې
ناوې"، څه بس دے کور ته لاړه شه -

"مړي چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنږدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
.... "شيرينه - بې وفا شيرينه! دوه خبرې دې هم راسره او نه
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مينه؟ د روښتنه چې مينه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لیلې نشوه تولا في دي څه له کولې؟ بې وفا دومره څوبه را ښکاره شوې وې چې د واده په څلورو کښې خو مې یې له قدرله وې نیمه څوا زلمیه داسې زړ سرور شوې - زړه سپېره دې چا ته پرېښودم -

شیرینه ماخو د خان سره د ارمانونو یو لویه دنیا داوړلې وه - ماخو خان له د خوشحالو یو لوئے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړه مې په لړ غوندې ډاډه شي - ستا دې د څېل واده په دغه څلورو قسم وي کو مې چې اوس ستا په قبر غوړ بدلې دي - ستا دې زما د ښښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې را سره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې بخه وه - او چې او مې کتل نو په ښو کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اویزان وې - (راسو پلے)

رونو ډېره درد ناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړ شم شاقی بیو راولم او ورته اوښایم چې جمال له سپېره نهٔ وه - را شه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې را توې شوې داسې اوښکې چې ته له ادیره یې اولړزوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ وُ - شل کاله وړاندې چې کوم سېلاب راغلے وُ او د کوم سېلاب یو چپې چې ملاله د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان وُ -

د دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ کښې پروت وُژړېدو - د ډېر ساعت نه یې اوچې سلګۍ وهلې ځو اوس دا سې غلے شوے ښکارېدو چې ملاله نه د ځان د حاله خبر وه او نه د زوئے د حاله - په مزکه یې پرتے وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کړپوان پرانستے وُ - ببر سر - خبر نه څجنه - داسې معلومېده چې لکه د ملالې کړپوان هغه زول پرانستے وي - کوم چې د سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدائے خبر چې په هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلډېن نن سحر هغې ته کړې وه - او کومه یه چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه - نو د هغې زړه به یې ناقلاره کړو - د هغې د نیا به یې تباه کړه - باران - سیلۍ او طوفان به را غلو او د ملالې د سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږ

ډېره تسلّي کوم چې د ماشوم زوئ په وجه د هغې زړه
ته وه. هغه هر څه به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هر څه نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویښ او نیم اوده ؤ. هغه د هیڅ نه
نه ؤ خبر. ګل دین موچي ؤ. په کلي کښې به یې د زوړ پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے ؤ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبره دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ......بیا یه
که خبرې هر څه سم شي ..... او د واده نه پس څه
موده ګل دین سم دم ؤ .. د ملالې سره یې ډېر ښه تعلق
ؤ. خو رو رو هغه بیا په زړه لاړ روان شو. سپکې سپورې
ستغې خبرې او رټل. هر وخت به په نه څه خبره بدې
ردې وېل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نه څه خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي د ملالې زړه ته لویه صدمه اورسېده...
او بیا دا څه یوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو ناراموتو ملالې غاړه ایښودلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینه کښې د سېلاب یو ې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زغمېده - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیات ئې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښه وه ....
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې ښځو (؟) وه څو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له د
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے د رې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بېوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ینۀ چې اووهله روپه تلو کښې چې د
ریښې غوټې تېره لحجه کښې اووے " حرامونې " او د
دې ټکي په اوریدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دیر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوڅې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سیلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګو نه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چیچې چې
وهلې ..... د سحر نه ماځیګر شو څو طوفان د کمیدو یا د
اوورېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې چې د دروازې د ټپې کیدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتید وشوه -
د هغې خیال وُ چې چوړ موڅي ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکاریدو
.... څو .... چوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا ټپې کړې وه - په
کورکښې کوټ روبهٔ نهٔ وې - د جماتې سره فکر شو چې د هغهٔ
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کتے شي ..... هغې ماشوم زوے په ټپرا په کټ
کښې پریښودو او منګے په سر د کوڅې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پښګلتوب ورته

راځکېنې شو ـ په پیغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه ـ
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نه وه ـ
دوه کاله آګاه هو یه چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره روبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکی په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټهول خیالونه او څو بوله څونن دروغ ثابت شول..
....دا ولې؟ او د ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو ـ چُپ چاپ تلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو .... ملالې زر زر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تُند و تهل مونو کورته رارونه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وُو ـ ځکه چې اوس يې د ژړا په
ځائے روچې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو بنج
کېښودو ـ ماشوم يې راواخستو خپلې سینې ته يې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه يې واخسته د ماشوم سینې ته به
رانژدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېدو ـ هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې څور وور زړه را ټهول غونډي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلالین موچې د پښو دو لچه په لاس په کوڅه
رانننو ـ او د راتلو سره يې په مړاوي آواز اووے .....

درنزدی کار نه ؤ درا غلے - بس دومره پیسي مي کټلي وې چې ځان له مي اخیستم او د چاښو د پاره مي دا پېسې دا وړل "

کلدین په دالان کښې خپل د موچي توب د سامان صندوقچې کېښودو او د پېښو دوڅه يې ملالي له ورکړه او ورته يې اووے چې زه حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بيا به چاے څښم ..... ملالي دوڅه د کلدین نه و اخسته په جارګي يې کېښوده او بيا يې ماشوم په غېږ کښې واخوتلو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښو دوڅه يې پرمخې دجارګي نه راګزار کړه ..... پښې توے شول او د ملالي سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چاے د څه نه څوم - اوس که کلدین راغلو او خبر شو چې پښې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې ډېر ما سخت ما دکوره اوباسي - او چې دکوره مې اوباسي نو زه به چرته ځم - زه به کوم خوا ته ځم - زه به د چاکوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هيڅ په حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې يې خپلې سينې ته پام شو - ماشوم تاجوړه ؤ تمول ورځ کښې يې سينه نه وه څښلې ..... سينه يې ډکه وه - د ملالي سينه ډکه وه ..... هغې هرو نورسوچ اونه کړو خو دوڅه يې راواخسته او زرزر يې دواړه سينې په

ورځې کښې تشې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې گلدين د حُجرې نه را غلو ... په
لاس کښې کښيناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پياله
او چاۓ جوش ئې را واخستل او گلدين ته ئې په مخکښې کېښودل -
گلدين پيالۍ ډکوله او پيالۍ به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترگه گلدين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د گلدين د خولې نه پيالۍ راوُشوکوي او ورته ووايي چې
گلدينه مړ کوه .... دا څه کوې - دا چاۓ مړ شنبه دا چاۓ
چې په کومو پسو کښې پخې شوي دي هغه پسه په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے خو ئې نه
شوې کنه ..... د هغې په زړه ئې وه تياره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه را پېښ
شو - دا نوي غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له را پيدا کړو ..... ساک ترې نه سيلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوَن بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه سترے شو - گلدين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ....
څه له ئې ژړه وې پسه ورکړه کنه"..... پسه ؟ پسه ورکړم
د څه پسه ورکړم ..... دا سيني ته ئې واچوه کنه ؟ ....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پسه را وړلي وو هغه

پیښو توی کړل - او ما تاله چای د خپلی سینی په پښو کښی
پخی کړی - هن ؛ گلدین د کټ نه را ټوپ کړو - څنګته د کټ
سره نږدی ښخته پرته وه - هغه ئی را اوچته کړه او چی را
خطا ئی کړه نو ملاله څو چی شوه څو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالی په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تېره کسریکه او بیا یو څو سلګی اووهلی او غلی شو - ملالی
د زوی د سرنه د وینی داری چی اولیدی نو بی هوشه په
مزکی پریوته - او گلدین ؛ گلدین را پاسېدو - ملاله ئی د
څو نښتو نه اونیوه را اوچته ئی کړه - دهغی مخ په وینو
لیت پیت وه او په داسی حالت کښی گلدین ورته اووی چی
یو - دوه - دری - ته په ما طلاقه ئی - څه او څه د دی
کورنه چی کوم څوا دی څو ښه وی لاړه شه ..... او ملالی
خپل ماشوم زوی را پورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښی سیلاب را غلی و - سیند په غورزنګ و چپه
په راتله او چپه په کښېناسته ... په دی کښی یوه چپه
را غله - د نورو چپو نه لویه دېره لویه - او ملالی
ته داسی ښکاره شوه چی لکه د غه چپه د دی مور وی هغه
مور چی دی یی دلی نه وه - چی دهغی په سینی دی چری
لوبی نه وی کړی - دی داسی محسوسه کړه چی د غه
چپی خپله غېږه څوره کړی ده او ملالی ته وائی چی اے
د دنیا غمونو ځپلی لورچی را څه چی زه درله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځاے درکړم او ملالۍ خپل زوے په سینې پورې کلک له نیولے د غه چېچې ته ځان او سپارلو ، او د غه لویې چېچې ملالۍ په خپلې غېږ کښې او خسته او لاړه په قلاره شوه . او ملالۍ د سترې ژوند د ستومانو نه د ټول عمر د پاره خلاصه شوه .

اِنسان اؤ انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیاپه څنګ ډېرداسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو ځپلي تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېرداسې انسانان شته چې دَ هغوی زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا یې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دَ خپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ یې ځوانۍ دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستي شويدي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چېرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چېرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځوانۍ مرګانو

دَ خپلې بودۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ سنه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه د تل نه را وتې فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وه -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار دسترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

شپه څو ا شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګو اورېدے شوې

چې کوم شپلګو د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

ته کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نۀ اورې

اے د خپل پلار د زړه تکوړې ګلابه -

ته ګني د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنګو رنګو اوښکو سېلاب نۀ وینې

اے د چا تورسرې د ځوند مدګره ګلابه ته د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نۀ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو تول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے ۔

دغه د پلار د سترگو اوښکے خو کانړي زړونه هم اوبۀ اوبۀ

کوي او تۀ ......؟

تۀ بیا هم غبر نۀ کوې،

تۀ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

کلا به خدائے گواه دے چې تا خو به د پردو په سترگو کښې اوښکې

نشوې لیدے ۔

خدائے گواه دے چې تا به د خپلې مور په تندي کښې د خفگان

گونجې نۀ شوې لیدے ۔

تۀ به د پردو پلارانو د پاره دادوې

تۀ خو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر څادر اغوستے دے ؟

اے د بې غمۍ په خوابۀ خوب اُودۀ شهیده سر را پورته

کړه او اوگوره چې غمونو او خفگانونو دې د مور په تندي

کښې څۀ چې په تول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې ۔

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړۀ پورې تخت

نیولے دے ۔ په هرچا ستا گمان کوي

د هرچا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو کلا به !

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه مونډل خو ګرانه
خبره ده - نا ممکنه خبره ده .

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو
د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو
نو ستا پلار خو د ورځې په تکل کښې دے - او په دې تکل
کښې ئې د هر څه جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په
غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته
خو ګلابه ستا په رنګې څه د بل چا نشته
خو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته
ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي
نو ځکه زه درته دا وايم چې ستا پلار به
ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي .
زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي
که مړو د پلار کونتيي ملا چرې نيدے شوے
که مړو د مور پرهر پرهر زړه چرې کتے شوے
که مړو ته د خپلو تور سرو څیرې ګرېوان او بېر سرونه ښکاره
کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړے وُ -
د پلار د سترګو نه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي
د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو ګلاب به داسې خوب
اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سېلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځیرې کړېوان او ډېر سر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د یو ځیږي جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره کړے وے .

چې د مور ئې تسلي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ددې د پاره اوښکې نهٔ څڅوي چې کنې تهٔ دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ دا ورا ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې تهٔ دې بیا زړے ماځیګر مسکے مسکے په کوټه راننوځې او د مور زړهٔ دې دربانډې بیا راټول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده

ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے

یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ اوکړې د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه ځکه سر راپورته کړه

او مالک د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا در سره ژهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوُم

ښځیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کوم دَ زړهٔ دَ سر د پاسه خونهٔ وے لګیدلے هنٔ ؟

ته خو رښتوے خو نهٔ وے هنٔ ؟

چې تا سڼګړه وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و نهٔ ویلي وو چې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زړور شه ښځیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تا دې وه چې خپله مور هم درنه هیره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه ا خستو

ګلابه ! سر را پورته کړه . ښځیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

ژهٔ در سره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

ژهٔ در سره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ننګ خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم
چې زه هم دا شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څو ابه خوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوک وور زړه به هم زما
په دا تلو دا ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلۍ او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څو مې دا سې یو اځي پیړ زونشي ......

رونو - څوږن رونو ! د ګلاب د ژوند دردیږ لې قصه به
دا وخت نه چیږم . د هغه د شپې سرې توپ پا نه به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم یوړ دم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څو نږدې انسان په سینه کښې سړې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون دا پاسید و او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګلاب غوندي انسانان هم کني دَ داسې عمل لائق وي دَ ګلاب غوندي پښتون سره هم څوک داسې دَ کرکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې دَ نامې پښتانه شته چې هغوئ دَ بدګمانو او شکونو په خړ سیلاب کښې لاهو شي ؛ او دَ ګلاب غوندي دَ ښکلو او خوا خوږو انسانانو په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه خو دَ داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو دَ دغه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو دَ پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت دَ بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو دَ دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې دَ شمېر دي - نو دَ یو انسان وژل خو دَ انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کورے ډېر په مشکله پیدا کېږي .... دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه ؛ دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټې شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا دَ پاک زړه خاوند - دا دَ مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب، .... دَ تن نه څلوېښت کاله اګاهو یوه ورځ ..... دَ ماښام په څرګ کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټټر و قد مونو د ښارنه کورته راروان وه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب ټن کورته ډېره تادي وه - خدای خبر چې څه
چل وه خو ټن د ګلاب زړه څه بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وسې چې څومره زر چې کېدے
شي ځان کورته اورسوم ...... او څه وخت پس چې د کور کښې شهيد
ته راورسېده نو ...... درې دوې ډزې اوشوې درې
ګولۍ د تمانچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سينه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب يو څو لتې
او ټکولې - ګلاب يو څو فرياد ونه اوکړل - زوېيا ...... بيا د
مور نيازبين زوے يوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په يو ځو راوچلېدل -
ټول راغلل - وړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ښځو کښې يوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سر تور
سر او پښې آبله پښې داسې کونټې را روانه وه لکه چې د ملا
تېر يې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تير د تمانچې درې ګولو درې ځاينه چپ چور کړے وه ...
مور راغله - خپل نيازبين زوے يې چې په وينو کښې ککړ
اولېد و نو ...... رونو هغه نقشه زه نشم بيانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د بې وسۍ حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنووونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختياره چغې

او وهلې .... لويو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل

...... څو په ژړا څوچرې مړي نۀ دي ژوندي شوي - مور د

خپل زوئے، په وينو لړلے سر په خپل پښتون باندې ايښود لي وه-

او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانې

مرګه ګلابه تا څو څۀ جرم نۀ وُ کړے چې ظالمانو درله دومره

لويه سزا درکړه - تا څو چې څۀ ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې

ويئيلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو

د حقې وېنا کښې دومره لويه سزا وي"......

دو ښو! د ګلاب مور اوس هم ژونديه ده - د ګلاب تور سرې

بچې يې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي ځلور کاله د ګلاب

د مرګ اوشول - په ځلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو

خندا خوره نۀ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب

د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د

ګلاب د تور سرې آهونه ساړۀ نۀ شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے

د ګلاب نيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے

د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نۀ دے

..... بني آدم مړ کيدے شي خو انسان نشي مړ کيدے - ګلاب انسان

وۀ - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او محلت خلقو

له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب ښځه يوه مينه وه - يو

محبت وۀ يو خلوص وۀ، نو مينه او محبت چرې هم نۀ مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري .....

. بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي . بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوئې کړي دي . بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د خوبن انسان د ښځينتوب نوم ورپورې دے ..... او ځکه خو زهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې کړدې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندے وي - او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لويه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ايمان دے چې ته پخوا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې نغښتلې يې - نو اے خدائے بخښليه ګلابه جنتونه دې مبارک شه -

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځار بېږئ ~

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانهٔ دي

هیڅ پته نهٔ لګي چې ساعت له څهٔ شي ګړۍ له څهٔ شي ـ هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به ترڅو پورې ژوندے یم او که نه ـ ترڅو پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل په خوله او یا سم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوندون؟ څکه خو هوښیارانو

ټپه کړې ده چې ~

عَلَمه یو تر بل ځار بېږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

خو را څوئ چې ګړي د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لګه واخلو ـ را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې یو بل ته قربانېږي ـ څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه ګټي نا قلاره دي ـ څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي ـ او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري ـ په سلو کښې یو کس به ګني دا سې وي، یه

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نورو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نه نا ممکنه ده - زما په خیال نه ناشوني ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوو، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوو، خو د دغه دوستۍ، د غه ورور ولۍ او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قربتيږه مړه وشيږه"
لوظونو باندې او شلیږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات خټ به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه
کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې ابښودو ځاے
نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه ابښودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو، .... شپه ورځ چې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښیناستل او یو ځاے پاسېدل وو .... دواړه نبه دوستان
وو، ډېر نږدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې کرې شوې ..... او دغه کړې خبرې ګرځېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یوځائے کرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کپوړ لندې او چوړلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او بړبړېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم رور دَ
دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وَهٔ - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وَهٔ چې لالا د کونترې په ټس
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کانړې
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه رو چاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کانړې
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کانړې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وَهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او وېشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمد یانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي اؤ لا به ډېر احمد یان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ
یوې کونترې دَ سره زاره وي، .... نو څکه خو نهٔ مزکه چوق
چوي او نهٔ د آسمان نه کانړې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، .... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله دَ وادهٔ هغه
جوړه را وا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په ښائسته اچوله .... او

هم هغه د وادهٔ کوله لنګۍ ئې ورته په سرکړه چې په کوټې باندې به

دهٔ د وادهٔ څهره تړله ..... د ګلاب مړے ، لکه د وادهٔ د زلمي خاوُرو

ته او سپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو

..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب

ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دوړه په قبر خورې

ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره

ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب

ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګټ غږ وي ..... ګورو

به چې ترڅو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر

څو به د ګلاب خوېندې د دوړ په قبر خورې ورې غوړ پرتې وي

ترڅو به ئې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرے

راوړي او ترڅو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مزکې مخ سوړ

دے هرقسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....

راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل

خوږ دوست په وينو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کوش د پاره خپل

يار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پوليس راونيوُ ....

...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنيا ورځې قصه وه ، په دريمه

پېشۍ کښې احمد شيشن شو - او شيشن احمد ته د پهانسۍ فيصله

واوُروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لويو

لويو فولادي تمبو شاته ، کوم ځاے چې په انسان د دنيا باد هم نهٔ

لږي - په هغه ځان له کوټه کښې د ليمے احمد چې ايله شونډه ئې شنه

شوې وه ، چې په سرئې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوریدلې - چې په ډولۍ پسې يې چالا آلا نهٔ وي ناري کړي،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ ښکو کوټنۍ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه،..... احمد په ژوندوني لاړو
.... پلار يې ډېرې منډې تړې اووهلې، اپیلونه يې اوکړل -
رحم درخواستونه يې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند
نه يې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د يوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست يې وهٔ، یار يې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ .....   رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ لکه کورکمان، غونډه سونډه
توره بڅره يې ساتلې وه، په لاس کښې يې تسبې وې - څومره نېکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نه ښکارېدو، آخر ځوان وه،
زلمې وه .... احمد د ټولو نه ښځنه او غوښته، د هر چا نه ئې ښځنه
او غوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې،
آواز ئې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونو زه تا سوته نشم وئیلې چې هغه شپه د احمد مور، پلار او رونړو
په کوم قیامت کښې تېره کړه ..... توبه خدایه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان دداسې اوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سګه د لمونځ وازه خوله اسمان ته نیولې وه، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستې وه، یقین
او کړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نه وه کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي.. چې احمد
له څه وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپیا کښې، چې
ټول عالم په خواږه خوب اوده وه، چې په دغه وخت کښې دوئې
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څه حال وه، چې دغه وخت به احمد قدمونه څه رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تلې وي نو چې دغه
وخت به احمد څه وئیلې وي؟ ..... توبه خدایه توبه - یاالله
توبه - یاالله اُل اولاد مې دداسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمین - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، .... ځتې ئې مات وه د احمد مور سور رومال دَ احمد

دماغ خټ ته چاپېره کړو، زما په خیال چې دا روماله يې سور ساتلے وه،
چې د واده د شکرېزو په شپه به پرې احمد له کچه کوټه تړي - د
احمد مور هم زوے ته د واده جوړه ور غوښتوله او د واده توله
او ګنګه يې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په
مخ باندې يې د زلمي توب ځنښي نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښي د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څه کړي دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او ځنښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او ځنښي ځکه چې هغه شهید وه،

خو اے روښي! اے د ځوانئ په مینه مستو روښو - اے د
غفلت په خوب اوده روښو د خدائے خاطر اوکړئ چې لږ ساه ځوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو
انسان دي خو انجام يې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - - راشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے
در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه مو خاسته شي -

عالمه يوتوسل زادينئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېږي شوې نو ما به د اوښکو په ځائے په وینو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېږي شوے نو ما به په رښتيا رښتيا ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ ئې نا قلاره کړے یم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه ئې خندا راشوکولې دهٔ دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېږي شي او نهٔ په انګولا -

تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه محبت نهٔ وي را پیدا شوے - تر څو پورې چې یو انسان بل انسان خپلې سینې ته نهٔ وي را نزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي را پیدا کېدے - سکون نشي را پیدا کېدے - اطمینان نهٔ شي را پیدا کېدے او دما غوندې حساس طبیعت خاوندان به تل نا قلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنګي ځلېږي - اے لویه خدایه دا انسان ولې داسې بې مینې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مینه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حیواني خویونو کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لاړو حیوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښې - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلے او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندي سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق د پاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅواته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرګ هم کني څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته نه منې چې یو رور دې
راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه

کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور

په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود

هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې

تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور زمونږ

خپل میراث خوره ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون

هرڅهٔ زغملے شي خو خپل میراث خوره نشي زغملے - هرڅهٔ برداشت

کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ

نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -

دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد

دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد

نهٔ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نهٔ وے نو مونږ

به تربور ته د دشمن په سترګه نهٔ کتل - تربور به مو خپل رور خپل

خوږ خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت

نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل

ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې یې کونډې کړې ډېر

ماشومان یې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره

خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو

ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نهٔ ده - د کلونو خبره هم نهٔ ده -

د دوؤ میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماښکښ نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخیل مخ د تاتړې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی مخ په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بیره خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې ته د میچے په لاس راووتو -
په خولو کښې جب جُوب وه - په تندې ئې لاس کیښو تمرپړ پوآته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څه چل وه نن ملوک خان ډیر
ستړے ستړے وه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - او هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څه چل وو خو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وه چې ډیر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدایا ایمان مې نصیب
کړې" لاسونه ئې په مخ راښکل او ښخ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادې ده - ولې ئې ماشوم زوے
سیفور داسې ډیر په زړه راووریدو - لکه چې ډیره موده شوې
وي چې خپل نیازبین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سیفور سره خبرې کولې را روان وه او چې د شهید کنډاؤ نه
را وُرېدو نو ناڅاپه د پوردل خان د تماچې د نلۍ نه سرې کولۍ
... ملبې، اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ښخې شوې -
کولۍ ښخې شوې او ملوک خان هم ښخ شو - هیڅ ئې اونهٔ وے -
چف ... رله ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خدايا ايمان مې نصيب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلے ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې موږ ورته د بېړې بور وايو - تربور چې موږ ئې دشمن کنو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دويم نوم دے - حالانکې د خدائے په نيز د انسانيت په نيز تربور دشمن نه دے ورور دے - تربور د بېړې بور نه دے ملا تړ دے - تربور د يو نيکه اولاد دے او د يو نيکه وينه ئې په رګونو کښې توپونه وهي - خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده او خپل د تره زوے ئې شپې ورځې اوويشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو ئې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو که ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خېر وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور و - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې داسې اوويسته چې د تربور په سينه کښې ئې شپېږ کولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې ډېر ياديده و - ځکه خو ئې داسې بې صبري کوله - خو ماشوم سپفور نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېر ماسختن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاشې

ته په کتو کتو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې به ئې اوچې
اوچې سلګې وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګې وهلې داسې سلګې چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفور پړوبند یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشوموشونډو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړه بابا

(اسویلے) دنیا د غمونو کور دے - او .... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نه وے نو نن به سپڼور ماما داسې لیونے سپیلنے نه ګرځېدو، نن به سپڼور ماما داسې ځیرې ګریوان نه ګرځېدو، .... مال شته خو د سپڼور ماما چا مې شلېدلے دي - دولت شته خو سپڼور ماما لیونے سپیلنے ګرځي. ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګوره د هر مرض دارو نه دي، دولت د هر مصیبت علاج نه شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو راشئ د سپڼور ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ د سپڼور ماما د قصې نه سبق واخلئ راشئ اوګورئ چې دولت د انسان نه غم نه شي اخستے. صرف دولت انسان له خوشحالي نه شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جائیداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زۀ تاسو څه نګ پوے کړم رونړو، زۀ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ .... دولت ته جنګکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مۀ خرڅوئ - خپل آخرت مۀ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ ځنړي کوي، ځکه چې دولت هېڅ ځېن نهٔ دے، دولت هېڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که دولت او جائیداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي ووَ، نن به ئې دَ سپفوړ ماما د دردمنلي زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څومره لوئے غم غریب ته ورتر غاړه شوے دے. انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپدی ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړو تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه رونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... د پر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ. د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځیګر سپفوړ خان دَ پټې سره ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست. چې خدائے خیر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ. چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوئے شکوړ راغلو

..... دې بابا د چغې ... د تماچه ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

چڅه کې هن؟" ..... په دې به ډزې کوو بنه" ...... "لاکه چې زه په ډزې اوکړم" ...... نه بچې چې ته لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې بنه" "نا مالا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم" ..... "درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې" ...

"هن هن مالا اوس لاکړه"

"درته وېم چې مړ کوه ورانے"

"نا زه به پرې ډزې کوم"

"نه منع کېږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دِلم"

او سیفور خان تماچه راواخسته، دهغه دا خیال وه چې تښته ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه "وې بابا بیا به نه کوم" .... ماشوم لکه د حلال کړې چرگ په مزکه اولوغړېد و، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په وینو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترگو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترگو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... "بیا به نه کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل ډز اونه کړې بابا" ..... او یوه سلگۍ ئې اووهله .... او د دغه سلگۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ راباندې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنگ په سینې پورې

نیولے وه ..... حق حیران وه چي دا څه وو او څه اوشو -
دا سي معلومیده چي لکه سپفور څکه ماشوم زوے په سینې پورې
نیولے دے، چي دا خپله ساه د هغه په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چي زما د زړه حرکت دې بند شي څو چي د شکور
ماشوم زړه بیا په ټپو نو شي، .... سپفور غوښتل چي زما
سترګې دې پټې شي څو چي د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړیږي - څو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټپو نو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... دا سي ښکاریده چي لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوے وینې، د خپل نیازبین زوے وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونے شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه ئې شکور لحد ته کوز کړو او نه
ئې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوے مخ اوکتو، سپفور ماما
چي هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چي ترڅو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شاید بے جامې سرتور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زورېدونکې، لکه چې د څه په تلاش
کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څه په لټون
کښې دے.... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے. ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي. او بیا را پیدا
کېږي،.... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي.
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي. نو ته څه
له زورېدونکې او تیتې سترګې کرې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے
کرې. ترکومې پورې به کرې.... اے بد نصیبه سپفوره. اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته ئې....
ستا لاسونه د خپل ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه
ته لېونے شوے؟ څکه ته داسې سر وهلے بروهلے کرې؟

اے روڼو! اے پښتنو روڼو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ. دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سپسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اودلړونے په اوږه کړے وي. او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوڅ کوڅ په نخرو کرځي. د شرافت معیار کني
تماچه او ټوپک شو. د موتبرۍ معیار کني وسله شوه،
مهٔ کوئ روڼو بې ضرورته وسله مهٔ کرځوئ. هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله کرځوي. څومره څوني دي ټوپکو

تماچو ورانې کړي - څومره تورسري ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دګل کېدو نه اګاهو اوړولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مه کوئ - ځکه چې وسله د پس بې اعتباره څيز دے -

او اے سپفوره ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پونتوب په هودتوب بدل کړي - دنیاد غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پریشانی شته، او ددې غم - مصیبت او پریشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنځ علاج کران دے - هغه چا ته په کړی ده چې -

ـه

دخدائے په لوئے کرم به کښېنې
په عقل کرانه ده زما دجانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا څښتو وے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ...... کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پاڅې ایښودلے وے - مابه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لمبې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه څوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... تهٔ څو مره بد قسمته ئې احمده! ...... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خپل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئے وۀ ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارئ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وۀ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټے لږ سپک شوے
وۀ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلو ماشومو څټو اخستي
وُو ..... آفتاب د پړوران وۀ کنه ؟ د پړ شوخ وۀ کنه ؟ ....
تا به د هغۀ نه همیشه سرتیکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغۀ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیس مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئے وۀ .... او مشرے زوئے د
مور پلار د ملا تیس وي ..... خو نن ستا د ملا تیس مات شو، نن
تۀ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وختنه اکاهو .... تۀ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرے
خوارۀ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نۀ هېرېدونکے غم .... یو نۀ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدهٔ!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تۀ هېره وې .....
ستا درد که هر څو نۀ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تۀ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تۀ به دې غم ته غاړه
غږېدې ورځې .... تۀ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تۀ انسان
ئې .... تۀ مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه ......

د آفتاب د قبر په خاورو روښکې مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ...

رونښه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو نرے نرو چکے کمزورے سړے دے ..... څو دې نرې نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - زاړهٔ واقعات او زاړهٔ حالات به نهٔ رایاده وُو..... څو د نن نه ینځلس ورځې آګاهو دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سائیکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدرسه سکول ته روان شو .... تېره له ورځې په سکول کښې سبق روو ټیلو او ماسپښین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو .... په سائیکل سور د کلي په لور راروان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وُه ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وُه ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وُه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......

خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ویل .... خو چې د میچنې پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه میله لرې وُه ..... نو مخې نه یو ټرک چې د اجل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده وخبرېدو ..... نو دغه خونړۍ تهرک لکه دیو مست

ښاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړي کړے وه .... یو درز

روشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډۍ کړیکه یوه ذره

بوګنو ؤشکې غونډۍ کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت

وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې

..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو د څواؤ شاموبود

خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او

چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې

غړېدو .... په وینو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و

...... د ماشوم آفتاب سر د خونړۍ تهرک پایو چخړي کړے

وه ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذره بوګنو ؤشکې نندارو

رولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...

او آفتاب ! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله

بې خبره په خاورو کښې پروت وه سپې ښکارېدو چې لکه مُسکے وه

تابه نه وے چې آفتاب مړدے .... تابه نه وے چې آفتاب

یو بې پرواه دراځود د خپل تهرک د پایو د لاندې چخړي کړے

دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تهرک اووهلو

..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تورې تانه د تهول

عمر د پاره جدا شو .... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې

..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تیاره راغله .... مور بې هوشه

شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو .... مور دغه سپین

اواز او نهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه، دَ ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې دخپل زوے
دکټو د پاره په منډه را خلاص وو .... رونړو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ دد غه نقشې د لیدو او اوریدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و پنا کانې وکړې ....
د پرې چغې او سورې ئې اوو هلې - خو مرې په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ د نیا وران شوه، د آفتاب دَ
سور د زړهٔ د نیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... دَ تهرک
دیو د داپور لینې غوندې بې احتیاطۍ ..... د تهرک د د داپوری
لینې غوندې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ تهرکونو او لارو د داپورانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړول ..... څومره کلی ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونړو ولې ! .... دا ولې داسې کوئې .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلې .... دا ولې میاندې بورې کوئې پلاران ژړوئې ....
دا ولې تورسرې کنډه وئې .... دا ولې دَ تورسرو خونې ورانوئې...
مهٔ کوئې رونړو مهٔ کوئې - اے دَ تهرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئې .... لږ روښئې لږ په قلار شئې - داسې په هوا
مهٔ الوځئې .... دخپلې لږې غوندې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئې .... داسې جرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

اې د هغې تهرک خاوندانو چې آفتاب دې د خپل تهرک دلاندې پټ کړي
کړې وه .... ته څه خبر يې چې احمد بېګاه د باران سېلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوئ په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر يې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه يې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نه دي پرېښودلي
بېني
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لویې څو شپې بیابان ادېره کښې یوازې نه شو پرېښودې
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تهرک خاوندانو ،
را شئ لږ د احمد د زړه په برخه کښې او ګورئ چې ستاسو لېونۍ غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلې شوي وو - خو اے د تهرک ډرائیوره په دې دلیل به ته کښې د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروائۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اے رحمده راپاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسویلے) سحر شي، ماښکین شي، ماځیګر شي ما سختن شي

دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي د چا د ژوند ډیوه پخوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به یې ګل کړي ..... او بیا ....؟ د دې آبادې او ودانې د نیا نه به .... د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې د نیا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګینې د نیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته ور سي.. د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته ور سي ..... دوه لاس او دوه پښې به د متونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا ....؟ بیا به د غه تور لحد کښې ..... بیا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوړ نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې .... " ولې بابا... څهٔ تکلیف دے در ته - سر درله او منډم پښې درله او منډم" .... لور نشته چې د وی سره را منډې

..... نښته نښته "څه دي؟ ... ولې بابا - خیر شه بابا" .... کړي چې
مور نښته ..... خپل نښته - پردے نښته .... یو ځان .... یو دَ لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختۍ اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روښانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سړې سړوتکې جوړه وي .... سوړ تنور به راته
تڼې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوتکو به مونږ تر قبږو و
په دغه سوړ تنور کښې به مونږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام
دے روښو ډیر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ روښو
چې هغه سختۍ ځان ته آسانۍ کړو .... راځئ روښو چې دَ لحد سړې سړوتکې
په سړو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځائے د انسانانو د ګکو د نېے ریښے او پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته .... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
رو ښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرمسکے شي ...... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... د اموږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... د اموږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... د اموږ د ګلګچمونو ..... پېچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي یو....
سمه لار موږ پریښې ده .... په کندو کپرو سریو .... نیغه لاره مو پرېښې
ده په کږو وږو روان یو..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې خورو....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو.... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځه په وروستو هم
هم نشته.... ځه په شا هم هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډې تمکړه په کچ کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ټور ډېر ټور.... لکه ګورے لحد.... دغه زمونږ کور
دے..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي..... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي.... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي.... سرهٔ سپین به زمونږ په کار نهٔ شي.... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي.... دَ یتیم حق به راته خاماران شي.... دَ
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي.... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې
تېرې شي.... نو اے انسانه.... اے مسلمانه کهٔ ځان دَ قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان دَ قبر دَ لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته ئې حق
واپس ورکړه.... یتیم ځان ته رانزدې کړه.... دَ یتیم په سر دَ مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه.... رونړ اوویرېږه دیتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترګو هره اوښکه ګورے طوفان دے..... دیتیم د سترګو
هره اوښکه ګورے عذاب دے.... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري.... د مزدور هر اسوېلے به مو ګورے لوګے او
ایره ایره کړي.... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ.... په
دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ.... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ.... مرګ؟.... یو حقیقت دے... مرګ؟.... د هر ژوندي سیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د دا سې حقيقت نه سترګې پټول کښې هوښيارتيا ده؟ .... د دا سې حقيقت نه بې پرواه کېدل کښې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښيارتيا نشي وئيلے - دې ته عقل مندي نشي وئيلے .... بلکه دا د زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدايه! ته انسان په صحيح معنو کښې انسان کړې .... اے خدايه ته مسلمان په صحيح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې د ژوند په خوند پوهے شي - آمين

سحر شي - ما سپين شي ماځيګر شي ماسختن شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library